

Uitgifte

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak 11 december 2017
Rolnummer 2017/BG/4
Artikel 1030 Ger. W. op 12 december 2017 Kennisgeving aan partij en ongetekend afschrift aan advocaat

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof Gent
Afdeling Gent

negende kamer

Arrest

de h. X., verblijvende in de strafinrichting (...), appellant,
verschijnt in persoon, bijgestaan door Me Ad., advocaat.

Voorgaanden in de procedure

Bij eenzijdig verzoekschrift, op 26 september 2017 neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Oudenaarde, heeft appellant een vordering tot collectieve schuldenregeling ingeleid.

Bij beschikking in raadkamer van 3 oktober 2017, gewezen door de zevende kamer van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Oudenaarde, werden bijkomende inlichtingen gevraagd.

In een nota, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Oudenaarde, verklaart appellant dat:

- hij gedurende zijn detentie reeds begonnen is met de terugbetaling van zijn schulden,
- zijn inkomen in september 2017 gestegen is van 165 euro naar 313 euro per maand door zijn nieuwe taak in de laad- en losploeg waardoor hij in de toekomst nog hogere inkomsten zal kunnen genereren,
- de openstaande schuld bij gerechtsdeurwaarder Hj. (...) reeds volledig is afgelost maar hij hieromtrent nog geen officiële bevestigingsbrief ontving.

In bijlage werden de loonfiches voor juli, augustus en september 2017 neergelegd en een handgeschreven lijst van de reeds terugbetaalde bedragen.

Bij beschikking in raadkamer van 27 oktober 2017, gewezen door de zevende kamer van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Oudenaarde, werd het verzoek tot collectieve schuldenregeling niet toelaatbaar verklaard (AR. nr. 17/174/B).

De beschikking werd bij gerechtsbrief, gedateerd op 30 oktober 2017, ter kennis gebracht aan appellant en afgetekend voor ontvangst op 31 oktober 2017.

Appellant stelt bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, op 7 november 2017, hoger beroep in tegen de voormelde beschikking van 27 oktober 2017.

Het hoger beroep strekt ertoe het bestreden vonnis (lees: de bestreden beschikking) te laten tenietdoen en opnieuw rechtdoende, het verzoek tot het bekomen van een collectieve schuldenregeling alsnog toelaatbaar te verklaren en een schuldbemiddelaar aan te stellen met als opdracht:

- het opstellen van een ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling,

- te bespreken met appellant en alle betrokken partijen, en
- bij instemming van alle partijen, deze overeenkomst aan de arbeidsrechter voor te leggen opdat deze er akte zou van nemen.

Ten slotte, voor het geval de schuldbemiddelaar vaststelt dat er geen overeenkomst over een minnelijke aanzuiveringsregeling kan worden bereikt, een proces-verbaal dienaangaande op te stellen met het oog op een eventuele gerechtelijke aanzuiveringsregeling, door de arbeidsrechtbank op te leggen.

Het oorspronkelijk verzoekschrift tot collectieve schuldenregeling, de stukken gevoegd bij dit verzoekschrift, de bestreden beschikking d.d. 27 oktober 2017 en het verzoekschrift tot hoger beroep werden ingezien.

* * *

De h. X. werd gehoord in raadkamer op 17 november 2017. Hij werd bijgestaan door zijn raadsman.

De debatten werden gesloten en de zaak werd voor uitspraak gesteld op de zitting van heden.

* * *

1. Nopens de ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het hoger beroep is ontvankelijk.

2. Nopens de gegrondheid van het hoger beroep

2.1. In zijn verzoekschrift tot hoger beroep stelt appellant dat de eerste rechter oordeelt dat de aanvraag tot collectieve schuldenregeling "voorbarig" is.

Er kan volgens appellant echter niet besloten worden dat gedetineerden per definitie geen collectieve schuldenregeling kunnen/mogen aanvragen, enkel omdat zij slechts beperkte(re) inkomsten (kunnen) vergaren tijdens hun detentie.

De toepassingsvoorwaarden voor het aanvragen van de CSR zijn in elk geval voldaan in hoofde van appellant.

Appellant heeft in zijn verzoek tot collectieve schuldenregeling duidelijke stukken gevoegd omtrent zijn inkomsten. Het is immers zo dat hij werkt in de gevangenis (...) waarvoor hij verloond

wordt. Het betreffen uiteraard beperkte(re) inkomsten, maar het zijn wel degelijk "inkomsten", of deze nu veel of weinig zijn.

Het gegeven dat er nog geen zicht is op een eventuele datum waarop aan appelland strafuitvoeringsmodaliteiten zouden (kunnen) worden verleend, is op zich geen afdoende reden om de aanvraag als niet-toelaatbaar af te wijzen.

Meer zelfs, de toelaatbaarheid van de collectieve schuldenregeling zal een voorwaarde uitmaken om te kunnen genieten van een voorwaardelijke invrijheidstelling, zoals opgelegd door de SURB.

Appelland wenst begeleid te worden door een professioneel/schuldbemiddelaar om het hoofd te kunnen bieden aan de overmatige schuldoverlast waaronder hij gebukt gaat.

Momenteel kan hij zijn schulden niet op een adequate en bestendige wijze betalen, zoveel staat vast. Zijn verzoek tot CSR dient dan ook NIET als "voorbarig" te worden beschouwd.

2.2. De eerste rechter poneert dat de aanvraag tot collectieve schuldenregeling niet-toelaatbaar is omdat het menswaardig bestaan van appelland, in casu door het verblijf in de gevangenis, niet in het gedrang wordt gebracht.

Mocht dit correct zijn, zou dit betekenen dat elke gedetineerde geen collectieve schuldenregeling kan aanvragen want de gevangenis garandeert een menswaardig bestaan.

Appelland vreest voor de rechtszekerheid, nu dezelfde Kamer van dezelfde Rechtbank in andere dossiers wel besloot tot de toelaatbaarheid van het verzoek tot collectieve schuldenregeling, dit eveneens t.a.v. gedetineerden.

Het kan en mag niet de bedoeling zijn om te beslissen bij willekeur, zeker niet t.a.v. verzoekers die zich in dezelfde situatie en positie bevinden.

Het feit dat appelland zich momenteel in een strafinrichting bevindt, is geen reden a fortiori om zijn verzoek af te wijzen.

2.3. Bovendien wijst de eerste rechter er op dat de schuldeisers benadeeld zouden worden bij het toekennen van een collectieve schuldenregeling omdat de looptijd van de aanzuiveringsregeling niet langer dan zeven jaar is.

Hierbij wijst appelland nogmaals op het feit dat hij wel degelijk beschikt over degelijke bestaansmiddelen gezien zijn werk in de gevangenis.

Bovendien geniet appelland recent van een verhoging van zijn inkomsten, wat de afbetaling van de schuldeisers alleen maar zal optimaliseren !

Deze inkomsten zijn zeker voldoende noemenswaardig om met behulp van een schuldbemiddelaar de schuldeisers op een adequate wijze af te lossen.

* * *

Overeenkomstig artikel 1675/2, eerste lid Gerechtelijk Wetboek kan elke natuurlijke persoon, die geen koopman is in de zin van artikel 1 van het Wetboek van Koophandel, bij de rechter een verzoek indienen tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling, indien hij niet in staat is om, op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen en voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd.

Het arbeidshof stelt vast dat appellant een schuldenlast heeft, bestaande uit een terugvordering van uitkeringen en daarnaast schadevergoedingen, boetes en kosten die het gevolg zijn van strafrechtelijke veroordelingen, ondermeer door het hof van beroep en het Assisenhof. Appellant werd door het Assisenhof bij arrest van 4 oktober 2011 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 jaar. Daarvan heeft appelland op heden een zestal jaar uitgezeten.

Deze vaststelling laat op zich niet toe om te besluiten dat appelland zijn onvermogen zou hebben bewerkstelligd in de zin van artikel 1675/2, eerste lid Gerechtelijk Wetboek.

De wetgever heeft de toegang tot de collectieve schuldenregeling niet bij voorbaat uitgesloten voor personen die misdrijven hebben begaan.

Dit neemt echter niet weg dat het verzoek van appelland tot toelating tot de collectieve schuldenregeling in de specifieke omstandigheden waarin hij zich actueel bevindt, voorbarig is.

Appellant verblijft momenteel in de gevangenis (...) waar hij sinds september 2011 een gevangenisstraf van 30 jaar uitzit.

De theoretische data waarop vooreerst strafuitvoeringsmodaliteiten kunnen worden verleend in de zin van uitgaansvergunning, penitentiair verlof of een voorlopige invrijheidsstelling vinden volgens appelland plaats respectievelijk in mei 2019 en november 2020.

Appellant stelt over een inkomen te beschikken uit zijn tewerkstelling in de gevangenis, wat afbetalingen ten aanzien van de schuldeisers toelaat. Sinds enige tijd lopen er kleine afbetalingen. Een verhoging van zijn inkomsten van 165 euro per maand naar 313 euro per maand zou een hogere afbetaling volgens appelland mogelijk maken. Dit laatste blijkt echter niet uit de voorgelegde stukken, waar slechts in een maand dergelijke inkomst van 313 euro werd gegenereerd. De kosten zoals door appelland opgesomd in zijn brief bedragen 126,35 euro per maand.

De aanzuiveringsregeling in het kader van de collectieve schuldenregeling strekt er toe de schuldenaar in staat te stellen de schulden in de mate van het mogelijke te betalen en hem tegelijkertijd een menswaardig bestaan te garanderen.

Noch het ene, noch het andere blijkt ter zake in het gedrang te zijn.

Er blijken daarenboven geen daadwerkelijk grotere schuldafflossingsmogelijkheden te zijn. Appellant is nog steeds opgesloten in de gevangenis en er is geen duidelijk zicht wanneer hij zou vrij komen, eventueel met modaliteiten. Tevens bestaat er geen gevaar dat er nog nieuwe schulden kunnen gemaakt worden.

Het lopende alternatieve afbetalingsplan laat in de huidige omstandigheden reeds toe dat de h. X. de schulden verder in de mate van het mogelijke afbetaalt.

Het menswaardig bestaan blijkt tijdens de periode van volledige detentie ook niet in gedrang te komen wegens de schuldenlast of de lopende afbetalingen.

Appellant in de gegeven omstandigheden toelaten tot de procedure van de collectieve schuldenregeling zou betekenen dat de collectieve schuldenregeling wordt afgewend van haar doel, nu er geen actuele nood blijkt te zijn aan dergelijke regeling en er evenmin een concreet zicht is op een invrijheidstelling.

In zoverre het verzoek van appellant bedoeld is om de reclassering of re-integratie mogelijk te maken, staaft ook dit de actuele nood aan een collectieve schuldenregeling niet.

De voormelde (theoretische) data inzake de mogelijkheden op het vlak van de strafuitvoering kunnen niet verantwoorden dat er op heden reeds een collectieve schuldenregeling wordt opgestart.

In deze omstandigheden komt de vraag tot toelating tot de collectieve schuldenregeling voorbarig voor. Het verzoek dient om die reden te worden afgewezen.

Uiteindelijk werd door de appellant ook aangehaald dat een afwijzing tegenstrijdig zou zijn met uitspraken die in gelijkaardige omstandigheden zijn geweest.

Dit gegeven wordt echter niet gestaafd en zou daarenboven geen uitsluitel bieden, gezien de specifieke omstandigheden waarin de appellant zich bevindt.

Ook dit kan bijgevolg geen reden zijn om anders te oordelen.

**OM DEZE REDENEN,
HET ARBEIDSHOF,**

Rechtsprekend op eenzijdig verzoekschrift.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verwerpt alle andere, ruimere of strijdige conclusies.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch wijst het af als ongegrond.

Bevestigt de bestreden beschikking van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Oudenaarde, d.d. 27 oktober 2017, zevende kamer (AR. nr. 17/174/B).

Stelt vast dat er geen kosten zijn opgegeven, waarover een uitspraak moet worden verleend.

Aldus gewezen en uitgesproken in raadkamer van de negende kamer van het arbeidshof Gent, zetelend te Gent, op elf december tweeduizend en zeventien door Mevr. Caroline Verbeke, raadsheer, voorzitter van de negende kamer, bijgestaan door Mevr. ..., griffier.